

Ομιλία του Μητροπολίτη Μόρφου για τον Κιτίου Χρυσόστομο

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Δημοσιεύουμε στη συνέχεια την ομιλία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου, που εξεφώνησε προς τιμήν του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κιτίου κ. Χρυσοστόμου, στο πλαίσιο των εφετινών (2013) εορταστικών εκδηλώσεων για τα 40 χρόνια αρχιερωσύνης του Μητροπολίτου Κιτίου.

Να σημειωθεί, ότι ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μόρφου χειροτονήθηκε σε διάκονο και πρεσβύτερο και προχειρίσθηκε σε αρχιμανδρίτη από τον Κιτίου Χρυσόστομο.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΟΡΦΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΙΤΙΟΥ ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ένας από τους πνευματοφόρους Πατέρες, χάρη στους οποίους οι άνθρωποι μπόρεσαν να βρουν λόγια, να εκφραστούν μπροστά στο ανέκφραστο Μυστήριο

των Μυστηρίων, τη Θεία Ευχαριστία, ο Άγιος

Ιωάννης ο Χρυσόστομος, εγκωμιάζει το μέγα αξίωμα της Ιερωσύνης ως εξής: «Ὡ θαύμα παράδοξον! Ὡ δύναμις ἀρρήτος! Ὡ φρικτὸν μυστήριον τὸ τῆς ιερωσύνης· νοερὰ καὶ αγία, σεμνὴ καὶ ἀμώμητος, ἦν Χριστὸς τοῖς ἀξίοις ἐλθὼν ἐδωρήσατο. Προσπίπτω καὶ δέομαι δάκρυσιν καὶ στεναγμοῖς, ἵνα εσοπτρίσωμαι εἰς τούτον τὸν θησαυρὸν τῆς ιερωσύνης, τοῖς αὐτὸν φυλάττουσιν ἀξίως καὶ οσίως.»

Γιατί είναι τόσο σημαντικό το αξίωμα της Ιερωσύνης; Επειδή είναι το Μυστήριο, που ανάγει αμέσως στο πιο αγαπητό πρόσωπο, προς στον Θεό Πατέρα, αλλά και προς το πλήρωμα της Εκκλησίας και της δημιουργίας, στον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Και γιατί τόσο μεγάλη καὶ υψηλὴ ἡ ιερατικὴ διακονία; («το γὰρ διακονεῖν σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης, μέγα καὶ φοβερὸν καὶ αὐταῖς ταις ἀγγελικαῖς δυνάμεσιν»).

Γιατὶ ἐνώνει τὰ ἐπίγεια με τὰ οὐράνια, ἀποκαταλλάσσει τὸν ἄνθρωπο με τὸν Θεό, μεταμορφώνει τὸν κόσμον στο πρωτόκτιστο κάλλος.

Ὁ ἀρχιερέας εἶναι τύπος τοῦ καυθαυτοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Καλοῦ Ποιμένου, ὁ ὁποῖος «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν (θυσιάζει) ὑπὲρ τῶν προβάτων». Γνωρίζει τὰ δικά του πρόβατα, ἀλλὰ καὶ γνωρίζεται ἀπὸ αὐτά, ὅπως γνωρίζει ὁ Υἱὸς τὸν Πατέρα καὶ ὁ Πατὴρ γνωρίζει τὸν Υἱόν.

Ἡ περιγραφή αὐτὴ τοῦ ποιμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιερέα Ἰησοῦν Χριστόν, μας δίνει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ ιερουργοῦ.

Τί σημαίνει λοιπὸν ιερουργός; Αὐτός, που θέτει τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτός, που θυσιάζεται γι' αὐτά, καὶ που ἀναγνωρίζεται ἀπὸ αὐτά ὡς ποιμὴν, λόγῳ τῆς θυσίας τοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, στὸν ἕβδομο εγκωμιαστικὸ λόγῳ τοῦ γιὰ τὴν Ιερωσύνη, ἀναρωτιέται: «Θα εἶχαμε ἀραγε ἀφεση ἀμαρτιῶν, ἂν δὲν εἶχαμε τὸ Μυστήριο τῆς Ιερωσύνης;» Πολύ ὀρθά ὁ Ἅγιος θέτει ὡς πρωταρχικὸ τὸ θέμα τῆς ἀφεσης τῶν ἀμαρτιῶν, γιατί μόνο με τὴν ἀφεση ἀπελευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ Ἄδη καὶ τοῦ θανάτου.

Ἀς δούμε, ὁμως, τὰ πράγματα με τὴ σειρά. Μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του, ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε στους Μαθητὲς Του καὶ τοὺς εἶπε: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινῶν κρατήτε, κεκράτηνται». Ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς, δίνοντας αὐτὴ τὴν ἐξουσία στους Μαθητὲς τοῦ, τοὺς δίνει τὴν Ιερωσύνη Του.

Ἡ Ιερωσύνη δίδεται στοὺς Μαθητὲς ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα Χριστὸν γιὰ τὴν ἀφεση τῶν

αμαρτιών και την ανακαίνιση του κόσμου. Όταν οι Άγιοι Απόστολοι λαμβάνουν το Πνεύμα το Άγιον την ημέρα της Πεντηκοστής, αποκτούν το πλήρωμα της Ιερωσύνης και ιδρύεται η Εκκλησία ως Σώμα Χριστού στον κόσμο. Κατά την Αποστολική διαδοχή, οι Άγιοι Απόστολοι μεταδίδουν την Ιερωσύνη στους επισκόπους και οι επίσκοποι στους ιερείς και τους διακόνους. Επί της διαδοχής αυτής θεμελιώνεται η Εκκλησία του Χριστού και η ενότητα του λαού του Θεού. Ο ιερέας, λοιπόν, είναι ο αγωγός της αφέσεως, που παραχωρείται στον άνθρωπο από τον Χριστό. Τελεί τα Μυστήρια της Εκκλησίας και, ως ποιμήν καλός, οδηγεί τα πρόβατα εις την Βασιλεία των Ουρανών.

Για να πραγματοποιήσει και να εκπληρώσει την ιερωσύνη του ο ιερέας, θα πρέπει πρώτα να αξιωθεί δια τοῦ Βαπτίσματος νὰ βιώσει τη γενική Ιερωσύνη, το βασίλειον ιεράτευμα. Στην Αγία Γραφή υπάρχουν μερικά χωρία, που κάνουν λόγο για «ιεράτευμα άγιον», για «βασίλειον ιεράτευμα», για το ότι ο Χριστός με την ενανθρώπησή Του μας έκανε «ιερείς τω Θεώ και πατρί αυτού», ότι όλοι οι Χριστιανοί είναι «βασιλείς και ιερείς». Βεβαίως, αυτά τα

χωρία πρέπει να ερμηνευθούν ορθόδοξα, μέσα από τις πατερικές, ερμηνευτικές αναλύσεις. Τα περί της γενικής Ιερωσύνης εξηγεί ο Απόστολος Πέτρος σε χωρίο της Α΄ επιστολής του, όταν κάνει λόγο γι' αυτό το βασίλειο ιεράτευμα: «υμείς δε γένος εκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός εις περιποίησιν, όπως τας αρετάς εξαγγείλητε του εκ σκότους υμάς καλέσαντος εις το θαυμαστόν αυτού φως» (Α Πέτρ. β΄, 9). Στο χωρίο αυτό το «βασίλειον ιεράτευμα» –βασιλικό και ιερατικό χάρισμα– που συνδέεται με το «γένος εκλεκτόν, έθνος άγιον» αναφέρεται στην εν Χριστώ ζωή, της οποίας μετέχουν όλοι οι Χριστιανοί, κληρικοί και λαϊκοί, και στις

δυνατότητες, τις οποίες έχουν να περάσουν από το σκότος «εις το θαυμαστόν αυτού φως». Ο Αρέθας Καισαρείας, εξηγώντας το τί σημαίνει «ιερείς και βασιλείς», αναφέρεται στη νίκη εναντίον των παθών (βασιλείς) και

την πνευματική θυσία (ιερείς), που γίνεται από αυτούς, που αγωνίζονται τον καλό αγώνα της πίστεως. Γράφει συγκεκριμένα: «... βασιλείς και ιερείς οι θεράποντες Θεού και πιστοί διατελούσιν. Έστι δε νοήσαι και θεωρητικώτερον, βασιλείς μεν, τους κατά των παθών της νίκης τον βασίλειον στέφανον αναδησαμένους· ιερείς δε, τους θυσίαν ζώσαν, ευάρεστον τω Θεώ, εαυτούς κατηρητικότητας.» Ανάλογη και χαρακτηριστική είναι και η ερμηνεία, την οποία δίνει ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, στο τί είναι το βασίλειον ιεράτευμα και πώς νοείται η θυσία, την οποία προσφέρει: «Και πάνω εις όλα, θυσία των χριστιανών η ευάρεστος τω Θεώ είναι, το να θυσιάζουν και να αφιερώνουν όλες τας επιθυμίας της ψυχής και του σώματός των εις τον Θεόν, απεχόμενοι από κάθε πάθος και ακαθαρσίαν. Περί της

οποίας γράφει και παρακαλεί τους χριστιανούς ο μακάριος

Πάυλος λέγων: “Παρακαλώ υμάς, αδελφοί, δια των οικτιρμών του Θεού, παραστήσαι τα σώματα υμών θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον τω Θεώ, την λογικήν λατρείαν υμών” (Ρωμ. ιβ . 1). Και τρόπον τινα, κάθε χριστιανός όλος, ψυχή και σώματι, είναι ναός του Θεού· και ο μεν έσω άνθρωπος, είναι το βήμα του ναού, η δε καρδιά, είναι η αγία Τράπεζα. Ο δε νους, είναι ο ιερέυς, η δε προαίρεσις και επιθυμία του ανθρώπου, είναι η θυσία και ολοκαύτωσις, την οποίαν προσφέρει ο νους εις τον Θεόν επάνω της καρδιάς.» Από την προηγούμενη ανάλυση φαίνεται, ότι η πνευματική θυσία συνυφαίνεται με τη μυστηριακή ιερωσύνη, εις τρόπον ώστε και η πνευματική, δηλαδή η γενική ιερωσύνη, να είναι η βάση και του ειδικού χαρίσματος της Ιερωσύνης, αλλά και το χαρακτηριστικό γνώρισμα της πνευματικής ζωής, όπως βιώνεται στην Εκκλησία.

Πώς θα μπορέσει, για παράδειγμα, ο ιερέας, να αρθεί στο ύψος της θυσίας του υπέρ των προβάτων; Για να το κατορθώσει, πρέπει να αγαπά τον Χριστό με όλη την καρδιά και τη δύναμη του, δηλαδή να τηρεί τις εντολές του Χριστού. Διότι ο ίδιος ο Χριστός μάς λέει, πώς η αγάπη για το Πρόσωπό Του είναι η τήρηση των εντολών, που ο ίδιος παρέλαβε από τον Πατέρα Του, και εμπεριέχουν τη ζωή της Αγίας Τριάδος. Τήρηση των εντολών, σημαίνει φύλαξη των εντολών εν τη καρδιά μας, όπως ακριβώς έκανε και η Παναγία, με μάρτυρα τον ίδιο τον Χριστό, που λέει γι’ αυτήν, ερμηνεύοντας την αγιότητά της:

«μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν». Η τήρηση των εντολών του Χριστού είναι, πρέπει να είναι, η πρωταρχική έγνοια των χριστιανών, λαϊκών, κληρικών και μοναχών, και πρώτιστα των ιερέων και αρχιερέων. Η αγάπη για τήρηση των εντολών του Χριστού, είναι αγάπη για τον ίδιο τον Χριστό, και προκαλεί στον πιστό την εγρήγορση του νου, ή, όπως λέει το Ευαγγέλιο και οι Πατέρες, την τήρηση του νου. Γι αυτό, ο

Χριστός αναφέρει την εγρήγορση πριν από την προσευχή, λέγοντας: «γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθετε εις πειρασμόν».

Κατά την ταπεινή μου γνώμη, από τη στιγμή που ό κληρικός, όπως και γενικότερα ο πιστός, αντιλαμβάνεται και βιώνει την ανάγκη να συγχωρεί τους άλλους και να τους μνημονεύει ενώπιον του Θεού,

αφού πρώτα ζητήσει την άφεση για τα δικά του χρέη, αρχίζει να βιώνει το μέγα μυστήριο της Ιερωσύνης, ως γενικού χαρίσματος της Εκκλησίας, τὸ βασίλειο ιεράτευμα, στο οποίο αναφερθήκαμε προηγουμένως.

Αφού ο ιερέας λάβει την άφεση των δικών του αμαρτιών και καταστεί και ο ίδιος

δοχείο της θείας Χάριτος, την προσφέρει με τη σειρά του ονομαστικά στους οφειλέτες του, στους εχθρούς του, στους οικείους του, σε όλο τον κόσμο. Συγχωρώντας από καρδιάς έναν έναν, γεννιέται μέσα του, από τη διαρκώς αυξανόμενη παρουσία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, το τέλος των αρετών, η μακαρία ευσπλαχνία, που είναι ο πυρήνας της Αγάπης του Θεού.

Μέσα από τη συγχώρηση των πάντων και τη μνημόνευση των ονομάτων τους ενώπιον του Θεού, η καρδιά και η συνείδηση είναι πια ιερατική, ο μετανοών γίνεται μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, πάντοτε προσευχόμενος, πρώτα «υπέρ των δικών του αμαρτημάτων» και, μετά, «υπέρ των του λαού αγνοημάτων.» Στη συνείδηση αυτή, Ναός είναι το σώμα του πιστού και θυσιαστήριο η καρδιά του, η οποία φλέγεται από την επιθυμία να μετανοεί και να συγχωρεί, για να ζει μέσα στην αγάπη του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Η άφεση των αμαρτιών φέρει την Αιώνιο Ζωή, δηλαδή ο πιστός δοξάζεται, ζει την δόξα του Θεού, γιατί βιώνει την παρουσία της Αγίας Τριάδος και είναι έτοιμος να δοξάσει τον Θεό, ζώντας μέσα στην δόξα του Θεού, και λέγοντας : «Ότι σου εστίν η Βασιλεία και η δύναμις και η δόξα, του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

Όλα τα πιο πάνω αφορούν, όπως είπαμε, το βασίλειον Ιεράτευμα, όλους, όσους μυστικά ζουν εν τη καρδιά τους την πνευματική ζωή, όπως μας την δίδαξε ο Ιησούς και την επαλήθευσαν οι Άγιοι και οι Αγίες της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, και, όλως ιδιαιτέρως, όσους έχουν λάβει με τη χειροτονία τη μυστηριακή ιερωσύνη. Διότι υπάρχει και η ειδική Ιερωσύνη, όταν η Εκκλησία καλεί τον πιστό, που ζει την πιο πάνω ζωή, το βασίλειον Ιεράτευμα, να λάβει από τον Αρχιερέα το χάρισμα να είναι ιερέας και να τελεί τα μυστήρια της Εκκλησίας εις τύπον Χριστού. Αυτή η ειδική Ιερωσύνη, η εις διάκονον, ιερέα και αρχιερέα, είναι το ύψιστο αξίωμα και διακόνημα της Εκκλησίας. Επομένως, μέσα σε όλη την βιβλικοπατερική παράδοση, δεν συγκρούονται, ούτε ανταγωνίζονται η πνευματική ιερωσύνη των πιστών με τη μυστηριακή Ιερωσύνη των κληρικών, αλλά η πνευματική ιερωσύνη, το «βασίλειον ιεράτευμα», είναι η βάση της πνευματικής ζωής, η αναγκαία προϋπόθεση συμμετοχής στα Μυστήρια της Εκκλησίας και της μεθέξεως της Χάριτος του Θεού δια των Μυστηρίων.

Και όπως γνωρίζουμε, το κέντρο της μυστηριακής ζωής, αλλά και της ζωής της Εκκλησίας, είναι το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Η αναίμακτη θυσία, που προσφέρει η Εκκλησία εδώ και δυο χιλιετίες τώρα, δεν αποτελεί σύμβολο, ούτε αναπαράσταση ή επανάληψη της Θυσίας του Γολγοθά. Είναι η αυτή, η άπαξ εν τω Σταυρώ τελεσθείσα και διαπαντός τελουμένη από τον ίδιο τον Χριστό θυσία, με μία ουράνια τάξη. Ο Χριστός είναι ο θύτης και το θύμα, ο προσφέρων και

προσφερόμενος καὶ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος. Ενώ οι πιστοί, που συμμετέχουν στο Μυστήριο, είναι τα μέλη του Χριστού, οι «μερίδες» της προσφοράς της θείας Αναφοράς, του Δώρου, που προσφέρεται στον Πατέρα. Με την Ευχαριστιακή του ταύτιση, ο πιστός γίνεται «Χριστοφόρος». Έτσι η Εκκλησία αποβαίνει το ουράνιο σώμα του Χριστού.

Στη Θεία Ευχαριστία, ο ιερέας απευθύνεται στον Θεό Πατέρα, όχι ως άτομο, όχι μόνος του, αλλά ως προϊστάμενος της κοινότητας των πιστών, η οποία είναι παρούσα στη Λειτουργία, και χωρίς την παρουσία της δεν μπορεί να τελεστεί το Μυστήριο. Τα ρήματα, που χρησιμοποιούνται στη λειτουργική γλώσσα, δεν τίθενται στην ονομαστική του ενικού, αλλά του πληθυντικού, και αναφέρονται στο σύνολο των πιστών (δεόμεθα, ικετεύομεν, προσφέρομεν, ευχαριστούμεν, κ.λ.π.). Η βαθειά αυτή αλήθεια εκφράζεται ωραιότατα και στην ευχή του Τρίτου Αντιφώνου της θείας Λειτουργίας: «Ο τας κοινὰς ταύτας καὶ συμφώνους ἡμῖν χαρισάμενος προσευχάς».

Κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας, ο ιερούργος είναι μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, είναι εις τύπον Χριστού. Είναι απαραίτητο, επομένως, να έχει επίγνωση του ύψους της διακονίας του και, ταυτόχρονα, του μεγέθους της αναξιότητας του και των αμαρτιών του, και να αγωνίζεται να έχει καθαρότητα ψυχής καὶ σώματος, και να προσέρχεται στο μυστήριο της θείας Κοινωνίας με συνειδητή μετάνοια. Καθότι, «Ουδείς ἄξιος των συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν τῷ Βασιλεί τῆς δόξης». Σ' αυτή τὴ συνάφεια ἔκρινα καλὸ, να παραθέσω ἕνα ἀπὸ τα Κεφάλαια περὶ Ἱερωσύνης του Οσίου Θεογνώστου, που περιλαμβάνονται στη Φιλοκαλία των Αγίων Μακαρίου του Νοταρά και Νικοδήμου του Αγιορείτου, και που πρέπει εμεῖς οι Λειτουργοὶ του Υψίστου νὰ λάβουμε σοβαρὰ υπόψη: «Σάρκα και αἷμα δεν κληρονομοῦν τὴ βασιλεία του Θεοῦ (Α΄ Κορ.15,50). Και πὼς εσύ, ἐνὼ κοινωνεῖς τὴ σάρκα και το αἷμα του Θεοῦ, δεν γίνεσαι σύσσωμος με Αὐτὸν και δεν ἐνώνεσαι με το αἷμα Του, ἔχοντας ἤδη μέσα σου τὴ βασιλεία των ουρανῶν, ἀλλὰ πολιορκεῖσαι ἀπὸ πάθη σαρκὸς και αἵματος; Φοβούμαι, μήπως δεν θα μείνει σε σένα τὸ Πνεῦμα του Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶσαι σαρκικὸς (Γέν.6,3), και μήπως διχοτομηθεῖς στον καιρὸ τῆς κρίσεως και ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ σένα ἡ σεβάσμια ἱερωσύνη, ἐπειδὴ εἶσαι ἀνάξιος γι' αὐτὴ τὴ χάρη, και παραπεμφθεῖς στην αἰώνια κόλαση.»(Κεφ.58). Γιατί το αἰγιογραφικὸ χωρίο, «...ο κύριος του δούλου ἐκεῖνου...διχοτομήσει αὐτὸν και το μέρος αὐτοῦ μετὰ των ἀπίστων θήσει» (Λουκ. 12,46), οι ἐρμηνευτὲς Πατέρες, ὅπως και ἐδῶ ο ὀσιος Θεογνώστος, το συσχετίζουν με τον ἀμελή και ἀνάξιο ἱερέα.

Ο Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν θα καταδικάσει στη Δευτέρα του Παρουσία τον ἀνάξιο τῆς Ἱερωσύνης, πρῶτα θα του τὴν ἀφαιρέσει («διχοτομήσει αὐτόν»), και

ύστερα θα τον αποστείλει μετὰ των ἀπίστων στην αιώνια καταδίκη και κόλαση. Και τούτο γιατί; Διότι η Ιερωσύνη δεν μπορεί να πάει στην κόλαση! Αν ήταν δυνατὸν να γίνει τούτο, η κόλαση θα γινόταν Παράδεισος!

Αντίθετα, η χάρη της Ιερωσύνης παραμένει στοὺς εναρέτους κληρικούς στον αιώνα. Σ' αὐτὸ το σημεῖο, θα αναφερθῶ σε μετὰ θάνατον εμφάνεια του μακαριστοῦ αρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου του Γ', του αρχιερέως, που χειροτόνησε και ἀνέδειξε σε ἐπίσκοπον Κιτίου τον σήμερον τιμώμενον Ιεράρχην. Η θαυμαστὴ τούτη εμφάνεια ἐγένε στον αοίδιμο ὄσιο Γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη, ὅπως ο ἴδιος μου ἀφηγήθηκε το γεγονός, ο οποίος και τον εἶδε

περιβεβλημένον την αρχιερατικὴν Χάρη. Και, ἀκούστε, τι μου εἶπε ο ἄνθρωπος του Θεοῦ. «Πριν να συμβεῖ το περιστατικὸ, μερικὰ καλὰ παιδιὰ ἀπὸ την Κύπρο μου ἔφερναν τα ονόματα των κεκοιμημένων τους και τα μνημόνευα στις θείες Λειτουργίες. Ανάμεσα σ' αὐτὰ τα ονόματα ἐβλεπα και το ὄνομα: "Μακαρίου αρχιερέως". Μ' αὐτὸ τον τρόπο, ἀρχισα κι ἐγὼ να μνημονεύω αὐτὸ τον ἄνθρωπο. Και ἐπειδὴ, ὅταν τον μνημόνευα, αισθανόμουν χαρά, εἶπα: "Αὐτός, θα ἔκανε καλὰ στον τόπο του". Παράλληλα ὅμως, ἀκουα ἀπὸ διαφόρους, που ἐρχόντουσαν ἐδῶ, και κάποια ἀρνητικὰ γι' αὐτόν. Ἐτσι, ἔκανα μιὰ προσευχή ἐιδικὴ γι' αὐτὸ τον ἄνθρωπο, και ὅταν μνημόνευσα ξανά:

"Μακαρίου αρχιερέως", ἀκουσα μιὰ φωνή, να μου ἐξαγγέλλει την ἀφιξή του. Ἄκουσα: "Μακαρίου αρχιερέως, Μακαρίου αρχιερέως, Μακαρίου αρχιερέως"! Κοιτάζω ἐκ δεξιῶν μου και, τί να 'δῶ; Ἦταν ὀρθιος ἕνας ἐπίσκοπος!» «Δηλαδή, πῶς τον εἶδες, Γέροντα;», ρώτησα τότε τον πάτερ Ιάκωβο. «Ἐ!, πῶς σε βλέπω και με βλέπεις, Νεόφυτέ μου; Ἐτσι τον εἶδα! Ἐφερε (ἀκούστε λεπτομέρειες πολὺ σημαντικές!)

ἀπασαν την αρχιερατικὴν του στολή, και ἦταν μέσα σε φως πολὺ, και του εἶπα: "Σε ευχαριστῶ, Μακαριώτατε, που με ἐπισκέφθηκες!" Κι αὐτός, μου εἶπε : "Εγὼ σε ευχαριστῶ, πάτερ Ιάκωβε, που, ἐνῶ δεν

σου ἔκανα κανένα καλὸ, ἐσὺ με μνημονεύεις και ἔχω μεγάλη χάρη και χαρὰ ἀπ' αὐτὴ την προσευχή." Κι ἐπήρε τη μερίδα του και ἐφυγε!» Βλέπετε, πῶς ἐπικοινωνοῦν οι ψυχὲς στη Λειτουργία και στη μνημόνευση που κάνουμε;

Από όλα, όσα ανέφερα, διαφαίνεται καθαρά η σημασία, που έχει για την εκπλήρωση της ιερωσύνης, για την «πληροφόρηση της διακονίας του», η απόκτηση από τον ιερέα της ιερατικής συνειδήσεως, του βασιλείου Ιερατεύματος, αλλά και της συνειδητοποίησης του ρόλου και της θέσης του κατά την τέλεση των αγίων Μυστηρίων, και δη της Θείας Ευχαριστίας.

Γι' αυτό, ό ιερουργός, πρέπει να ζει με Μετάνοια, να ζει κατά το Ευαγγέλιο και την Παράδοση της Εκκλησίας. Καθημερινά, θα πρέπει να βγάζει πρώτα με τη μετάνοια από τον οφθαλμό του την δοκό, δηλαδή τα προσωπικά του μεγάλα πταίσματα, και ύστερα να προσέρχεται, με την κλήση του Χριστού, να βγάζει τα ξυλαράκια από το μάτι των πιστών, τις όποιες δηλαδή αμαρτίες και πάθη τους, με το Μυστήριο της Εξομολόγησης.

Να ενθυμείται τη λειτουργική ευχή, «υπέρ των ημετέρων αμαρτημάτων και των του λαού αγνοημάτων». Θα πρέπει, ακόμα, να ζει σε πλήρη διαφάνεια, «ως πόλις επί όρους κειμένη» και «ως άλας της γης».

Όλα αυτά βέβαια, κανείς από εμάς δεν τα έχει από μόνος του. Γι' αυτό ακριβώς ο Θεός μάς έδωσε την μετάνοια, και με τη μετάνοια όλα συγχωρούνται και όλα καθαρίζουν από την ευσπλαχνία, τη μακροθυμία και το έλεος του Θεού. Καθώς είπε ο Χριστός στον Άγιο Συμεών τον Νέο Θεολόγο, όπως ο ίδιος μας καταθέτει στον περί μετανοίας λόγο του, «Μη αποστείς της μετανοίας επιμελούμενος.

Η γάρ τοιαύτη, μετά της εμής ευσπλαχνίας ενουμένη, εξαλείφει πάντα τα ανομήματα». Αλλά, ακόμα κι αν τα τηρούσαμε όλα αυτά, ο Χριστός μας υπενθυμίζει την πραγματικότητα: «Και όταν ταύτα πάντα ποιήσητε,

λέγετε εν εαυτοίς ότι δούλοι αχρείοι έσμεν, ότι ό οφείλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν.» Δηλαδή, παραμένουμε πάντα στο πλαίσιο του ελέους του Χριστού, εξαρτώμενοι από την άπειρη ευσπλαχνία Του.

* * *

Όσα μέχρι τώρα ειπώθηκαν, μπορούν κατά αναλογίαν να συσχετισθούν προς το πρόσωπο του τιμωμένου Μητροπολίτου Κιτίου, με την ευκαιρία του εορτασμού της τεσσαρακονταετηρίδας της αρχιερατικής διακονίας του.

Ενός Ιεράρχου, που φέρει τήν τελετουργική αρχοντιά Μακαρίου του Γ', και διαιωνίζει έτσι το αρχαίο τελετουργικό ήθος της κατά Κύπρον Εκκλησίας.

Και τον ευγνωμονούμε γι' αυτό οι παρόντες Ιεράρχες, που μαθητεύσαμε πλησίον του, και εσαεί εμπνεόμεθα από το λειτουργικό του τούτο ήθος.

Και τούτο το ήθος πηγάζει ασφαλώς από το προσωπικό του ήθος, το ήθος της συγχωρητικότητας και ανεξικακίας, της ευσπλαχνίας και του ελέους, που επεκτείνεται μέχρι τη μεγάλη και πολλαπλώς δοκιμαζόμενη ήπειρο της Αφρικής, συνεχίζοντας την ιεραποστολική έξοδο του αιμνήστου μεγάλου Εθνάρχου.

Τη μυστική πνευματική ζωή του Αγίου Κιτίου, τις προς Θεόν προσευχές του, δεν τις γνωρίζουμε, γιατί δεν είναι δυνατόν να εισχωρήσουμε στην ψυχή ενός άλλου ανθρώπου.

Ας μου επιτραπεί όμως, να πω κάτι, που γνωρίζω εξ ίδιας πείρας. Είχα την ευλογία, να γνωρίσω την έντονη αίσθηση αμαρτωλότητας και αναξιότητας, που τον διακατέχει κατά την ώρα της τέλεσης της Θείας Λειτουργίας.

Αυτή τη συναίσθηση, που, όταν τον πλημμυρίζει, δεν μπορεί να μείνει αφανής, την έζησα πλησίον του ως διάκονος, ιερέας και αρχιερέας συλλειτουργγός του.

Αυτό, μαρτυρεί μιά βαθιά κατανόηση της αλήθειας των πραγμάτων, των τελουμένων Μυστηρίων, και μακάρι να την αξιωνόμεθα όλοι μας, όταν ιστάμεθα ενώπιον του αγίου Θυσιαστηρίου.

Και κάτι ακόμα, που επίσης εβίωσα εκ πείρας. Στη Μητρόπολη Κιτίου, λόγω ακριβώς ενός ιδιαίτερου χαρίσματος του Αγίου Κιτίου, παρέχεται απλόχερα ελευθερία πνευματική. Δεν επιβάλλονται

- 8 -περιορισμοί ή στεγανά ή μικρόψυχο ψαλίδισμα των όποιων πρωτοβουλιών. Ως αποτέλεσμα, ανθίζουν έργα πνευματικά, το Άγιον Πνεύμα βρίσκει χώρο και γονιμοποιεί ανθρώπους και

πράγματα. Αν στη Μητρόπολη Κιτίου έχουμε ένα Σταυροβούνι, ένα Μαυροβούνι, καλούς ιερείς, και τόσα άλλα, αυτό οφείλεται πρωτίστως στην αρχοντιά του Αγίου Κιτίου, η οποία αφήνει χώρο στὸ Άγιο Πνεύμα να δράσει, για να αναπτυχθούν και να ευδοκιμήσουν όλα αυτά εν ελευθερία και χωρίς καλούπια. Εγώ ο ίδιος προσωπικά, όντας Μορφίτης στην καταγωγή, και, έχοντας ενώπιον μου όλες τις πιθανές επιλογές, όταν περάτωσα τὶς νομικὲς

σπουδές μου στὴν Ελλάδα, επέλεξα να έρθω ως μοναχός στη Λάρνακα, στον Άγιο Γεώργιο, κοντά στον Γέροντα Συμεών, σ' ένα χώρο και σ' ένα κλίμα, όπου υπήρχε ευρυχωρία και ελευθερία, την οποία διασφάλιζε η παρουσία του Αγίου Κιτίου.

Και μόνον αυτά, που ανέφερα, μου επιτρέπουν, νομίζω, να αναφωνήσω με όλη μου την ψυχή, μαζί με όλους εσάς:

Σεβαστέ μας Γέροντα, Άγιε Μητροπολίτα Κιτίου, κύρ Χρυσόστομε, Ευχόμεθα και τώρα εκ βάθους ψυχής, με τον σεμνὸ τούτο σημερινὸ εορτασμὸ της μακράς και ευδοκίμου αρχιερατείας Σας, ευχόμεθα

πάλιν και πολλάκις, ἔτη πολλὰ και παρὰ Κυρίου ευλογημένα. Ο Θεός, να Σας χαρίζει ἔτη πολλά, και να Σας ενισχύει, να συνεχίσετε να διακονείτε επάξια την Εκκλησία Του, πρεσβείαις της Υπεραγίας Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, του Δικαίου φίλου του Χριστού Λαζάρου και πάντων των λαμπρυνάντων τον περικλεή θρόνον τού Κιτίου Αγίων επισκόπων και Υμετέρων προκατόχων.

Αμήν!

Πηγή: romfea.gr